

N:o 44.

Af herr **P. P. Waldenström**, *angående ändring af § 19 mom. 5 och 6 i förordningen om strafflagens införande.*

I regeringsformen § III stadgas, att riksdagsman icke kan på grund af missgerning, för hvilken han beskylles, inmanas i häkte, derest han ej på bar gerning gripes eller domaren efter anställd ransakning sådant skäligt pröfvat. Den frihet till person, som der tillförsäkras riksdagsman, synes dock icke böra inskränkas till honom utan utsträckas till hvarje svensk medborgare, som gjort sig känd för en oförvitlig vandel samt för öfrigt eger de kvalifikationer, som omnämnas i § 19 mom. 6 af kongl. förordningen om strafflagens införande. Att en sådan skulle i nu nämnda hänseende icke åtnjuta samma medborgerliga förmåner som den, som tillfälligtvis är riksdagsman, därför torde icke fullgiltiga skäl kunna anföras.

Med anledning häraf anhåller jag,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i § 19 mom. 5 och 6 af kongl. förordningen om strafflagens införande, 1:o) att mom. 5 utgår, 2:o) att mom. 6 erhåller följande lydelse:

misstänkes någon att hafva begått brott, hvarå dödsstraff eller straffarbete efter lag följa kan, den må i häkte tagas. Är han förut känd för en oförvitlig vandel, och hafver han embete — — — — —
— — — — — på fri fot lemnas.

Stockholm den 27 januari 1897.

P. Waldenström.